

Sygn. akt III UK 50/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o świadczenie rehabilitacyjne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5
grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 24 maja 2017 r., sygn. akt VIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację M. K. od wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., którym Sąd Rejonowy w L. w pkt 1 oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 22 kwietnia 2014 r.; w pkt 2 odrzucił odwołanie od decyzji tego organu rentowego z dnia 25 marca 2015 r.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie: a) art. 5 k.p.c. przez nieudzielanie skarżącej w toku procesu odpowiednich pouczeń; b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z drugiej opinii biegłego lekarza psychiatry, mimo iż znajdująca się w aktach sprawy opinia jest niepełna, niejasna i oparta na niepełnej dokumentacji oraz wywiadzie; c) art. 232 zdanie drugie k.p.c.

przez niedopuszczenie z urzędu przez Sąd dowodu z przesłuchania lekarza prowadzącego skarżącą a także psychologa, mimo iż były to dowody istotne i w oparciu o te dowody winien zostać także przeprowadzony dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry; d) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. polegające na dokonaniu przez Sąd Okręgowy w L. dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego sprzecznej z zasadami logiki, polegającej na przyjęciu, iż skarżącą nie była niezdolna do pracy, mimo iż stan faktyczny sprawy a także dokumentacja lekarska wskazują przeciwnie; e) art. 135 § 1 k.p.c. przez dokonywanie doręczeń do skarżącej na nieaktualny adres, co uniemożliwiało jej prawidłowe dochodzenie swoich praw.

Mając na uwadze powyższe, skarżącą wniosła o orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie w przypadku nieprzychylenia się do powyższego wniosku, o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania oraz o zasądzenie od organu na rzecz skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym także kosztów zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżącą uzasadniła jej oczywistą zasadnością, bowiem doszło do szeregu uchybień, które mają wpływ na wynik sprawy, a które są zauważalne bez konieczności dokonywania dogłębnej analizy sprawy, a mianowicie:

1) doręczenia były dokonywane do skarżącej na nieaktualny adres zamieszkania w L., mimo poinformowania o tym w toku procesu przez skarżącą,

2) sąd nie dokonywał pouczeń dla skarżącej o możliwości ustanawiania pełnomocnika, co z w uwagi na stan zdrowotny skarżącej wydaje się, iż było konieczne,

3) opinia biegłego psychiatry została wydana nie na pełnym materiale dowodowym,

4) sąd nie zwrócił się o nowy materiał dowodowy wskazany przez skarżącą w apelacji, a ma on istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie mógł zostać przedstawiony wcześniej, albowiem nim nie dysponowała,

5) sąd nie dopuścił z urzędu dowodu z przesłuchania lekarza prowadzącego skarżącą - psychiatry, a także nie przesłuchano psychologa, do którego na terapię

uczęszczała skarżąca, a co bez wątpienia miałoby wpływ na treść opinii psychiatrycznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, bowiem zdaniem skarżącej, doszło do szeregu wymienionych

powyżej uchybień procesowych. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżąca nie uzasadniła swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.